

POVESTITORUL

CEL CE DĂ SENS VIEȚII

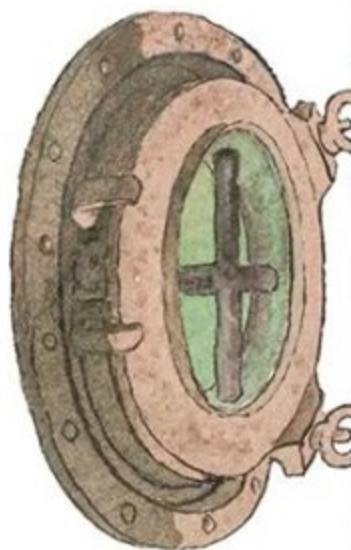

Poveștile sunt de multe feluri. Unele sunt scrise și le citești, pe altele le auzi de la mama ori de la tata, sau chiar de la bunici, atunci când cad pe gânduri și vor neapărat să-ți spună cum era pe vremea lor. Poveștile au nevoie de povestitori, ele nu se spun de la sine. Povestitorul e cel care privește întâmplările ce se petrec în afara sau în lăuntrul său, și le dă sens.

Primul povestitor cunoscut și, poate, cel mai faimos din istoria lumii a fost Homer, poetul orb grec despre care se spune că a scris *Iliada* și *Odiseea*. El recita în fața auditoriului poeme foarte lungi despre lupte și călătorii. Știi de ce aveau rimă poveștile lui, asemănându-se cu poezia? Pentru că rimele încântă urechea celui care le aude și sunt mai ușor de reținut.

De Șeherezada, soția sultanului, ai auzit? E una dintre povestitoarele celebre din lumea orientală. Ea a fost nevoită să inventeze noapte de noapte o mie una de povești, ca să-și scape zilele de furia soțului gelos. Cea de-a o mie una poveste a fost și cea care i-a înmuiat inima sultanului, izgonind umbra morții.

Desigur, pe Nastratin Hogeia îl știi preabine, ca și pe Păcală și Tândală. Ei făceau din orice întâmplare o poveste amuzantă și plină de tâlc.

POVEȘTI ASCUNSE

Oamenilor nu le place să trăiască singuri. Gândește-te, de pildă, câte dintre lucrurile pe care le faci sau le spui de-a lungul unei zile se nasc doar din nevoia de-a le împărtăși altora! Nu vrei să trăiești singur, și-atunci făurești o poveste, apoi cauți un ascultător căruia să i-o spui. Unii îl găsesc pe Facebook, dar mie îmi place cel mai mult să mă văd de-adevăratelea cu prietenii mei la un ceai, față-n față, și să le depăn povestea zilei de ieri. Apoi să găsim împreună sensul.

Dar oamenii sunt povestitori și atunci când sunt singuri. Ți se pare curios? Da, toți ne spunem povești în capul nostru, numai că unii dintre noi preferă să le păstreze doar în ascunzișurile minții. Acestea sunt gândurile noastre. Dacă vei încerca vreodată să observi ce gânduri îți trec prin cap, vei rămâne uimit: vei vedea că mintea nu poate sta o clipă locului, ci se tot mișcă, alergând în toate direcțiile. E ca un motor care caută înțelesuri în tot ce se întâmplă și astfel fabrică povești. Despre tine, despre alții, despre ce-a fost sau ce ai vrea să fie.

POVEȘTI CARE MERG ȘI POVEȘTI STRICATE

Pe măsură ce crești și motorul tău adună gânduri, povestea crește și ea, devenind o poveste lungă, care se numește istoria vieții tale. Dar, în funcție de povestioarele pe care ai ales să ți le spui în cap, și marea istorie a vieții tale se va îmbrăca în culori foarte diferite, unele de-a dreptul luminoase, altele cenușii sau nesigure.

Ce te faci atunci când motorul minții s-a stricat și fabrică numai povești șchioape? Ajungi și tu trist, oftezi, nu mai ai chef de nimic, ești mereu pus pe hartă și gata să faci reproșuri pentru orice fleac. Atunci trebuie să vină cineva să te ajute. Eu îi spun „Ceasornicarul poveștilor”.

El îți repară povestea stricată și face ca motorul să funcționeze din nou.

Un astfel de om este neprețuit. Oricât de lungă și ostenitoare ar fi călătoria spre el, merită s-o faci ca să-l găsești. Caută însă să afli un ceasornicar priceput, altfel poveștile se strâmbă și se strâng în jurul tău ca o plasă tot mai deasă și mai încălțită.

MARELE CEASORNICAR AL POVEȘTIILOR

Eu, unul, deja călătoresc spre un astfel de ceasornicar. De fapt, cred că este chiar Marele Ceasornicar al poveștilor. Am aflat despre el de la alții care l-au întâlnit. Se spune că se pricepe cel mai bine la vindecat nu doar poveștile, ci și... povestitorii. Îi privește ca un doctor care are o radiografie în mână și-i vindecă pe fiecare după boala lui: pe unul de mâhnire, pe altul de nerăbdare, pe altul de furie, pe altul de puținătatea sufletului — sau, poate, de limba ascuțită, ce taie până la os.

Marele Ceasornicar a spus cândva povești celor care aveau urechi de auzit și ochi de văzut. Se plimba cu prietenii pe marginea lacurilor, pe malurile râurilor, prin munți, pe drumuri prăfuite de țară, prin orașe aglomerate și le spunea povești. Ei îl urmau cu gurile căscate, căci poveștile sale îi cucereau. Erau simple, dar pline de miez: despre un fiu care a fugit de-acasă, despre un pumn de semințe împrăștiate pe pământ sau despre un om care avea o viță-de-vie.

Eu sunt pe drum, așa cum vă spuneam, și stau la pândă să simt adierea serii în care îl voi afla pe Marele Ceasornicar. Așa am auzit, că umblă printr-o grădină frumoasă și mereu răcoroasă. M-aș bucura mult ca într-o zi să aveți și voi o întâlnire cu el, ca de la povestitor la povestitor.

